17/05/2022

Νέοι, Κορωνοϊός και Εκκλησία – 7η Ιερατική Σύναξη στον Βόλο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η 7η και τελευταία, για το τρέχον εκκλησιαστικό έτος, Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος πραγματοποιήθηκε σήμερα στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας, υπό την προεδρεία του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου. Ομιλητής ήταν ο Αρχιμ. Καλλίνικος Γεωργακόπουλος, Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Βόλου, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα «Νέοι, Κορονοϊός και Εκκλησία».

Ο ομιλητής αναφέρθηκε στις συνέπειες της πανδημίας στην ζωή των νέων, που αφορούν «στην κοινωνικοποίησή τους, στην υπαρξιακή τους ολοκλήρωση, αλλά και στην ψυχοσωματική τους ισορροπία. Σε όλα αυτά, οι συνέπειες υπήρξαν καθοριστικές και, τώρα πλέον, οφθαλμοφανείς. Επανήλθαμε σε μία κανονικότητα με παιδιά και νέους περισσότερο κλεισμένους στον εαυτό τους, με μεγαλύτερη δυσκολία να επικοινωνήσουν και να προσαρμοστούν σε κοινωνικούς κανόνες, με φτωχότερο λεξιλόγιο, με περισσότερη μελαγχολία και με νέες συνήθειες, ιδιαίτερα σε ό,τι έχει να κάνει με το διαδίκτυο». Παράλληλα, επηρεάστηκε και η σχέση της Εκκλησίας μας με τους νέους, «ένα ζήτημα κρίσιμο αλλά και ακανθώδες εδώ και πολλές δεκαετίες». Αυτό δείχνει πως βρισκόμαστε ενώπιον μιας τριπλής αδήριτης ανάγκης: «να ασκήσουμε μία έντιμη αυτοκριτική για τη στάση μας καθ΄ όλη τη διάρκεια αυτής της δύσκολης περιόδου, να πάρουμε την απόφαση να αναστοχαστούμε την διακονία μας, πράγμα που σημαίνει, να αναλογιστούμε το βαθύτερο νόημα της αποστολής που επιλέξαμε..., να επανασχεδιάσουμε τις πρακτικές μας απέναντι στην κοινωνία... Υπάρχει κενό Βιβλικής γνώσης, κενό εμβάθυνσης στην Πατερική παράδοση και, βεβαίως, κενό συνέπειας και

προσωπικής εντιμότητας στην καθημερινή μας πρακτική. Όλα αυτά για τους νέους ανθρώπους είναι ασυγχώρητα!».

Ο π. Καλλίνικος αναφέρθηκε στις παθογένειες της εκκλ/κής ζωής, που αναδείχθηκαν την περίοδο της πανδημίας και έγιναν αντιληπτές από τους νέους: «Η ανάγκη τους για ενότητα και αγάπη κλονίστηκε βίαια από τον διχασμό μεταξύ μας. Αμφισβητήθηκε από εμάς τους ίδιους έντονα ο άξονας της ενότητας μας! Με άλλα λόγια, η αμφισβήτηση του επισκοπικού αξιώματος, έθεσε το ερώτημα: «τί μας ενώνει, τελικά». Συχνά, εκτεθήκαμε ανεπανόρθωτα παρασύροντας τους νέους μας στους δικούς μας φατριασμούς. Χωριστήκαμε, εξαιτίας των εμβολίων ή των άλλων μέτρων και αναζητήσαμε οπαδούς οι οποίοι θα ενίσχυαν την επιρροή μας. Συχνά δεν είχαμε συνέπεια ούτε στα στοιχειώδη: Να φοράμε ή να μην φοράμε μάσκα; Αν τη δεχόμασταν ως απαραίτητο μέτρο, γιατί να μην την φοράμε. Αποτελεί πνευματικό γεγονός η άρνηση ή η αποδοχή των ιατρικών μέτρων; Και ούτω καθεξής... Όσον αφορά τις ανάγκες των παιδιών να κατανοήσουν το τί συμβαίνει γύρω τους, λησμονήσαμε ότι έχουμε να κάνουμε με νέους ανθρώπους οι οποίοι έχουν ανατραφεί σε ένα ορθολογιστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο έμαθαν να ζητούν εξηγήσεις. Λογικές εξηγήσεις. Είναι νέοι, που από παιδιά έχουν μάθει να σκέφτονται. Στην ανάγκη τους αυτή, εμείς συχνά υποκαταστήσαμε τους

επιστήμονες, σηκώσαμε αλαζονικά τις σημαίες του μυστηρίου που δεν υπολογίζει την επιστημονική αλήθεια με τη δήθεν «ανοσία» μέσα στο ναό! Επενδύσαμε ψυχολογικές μας ανεπάρκειες σε μία δήθεν αντίσταση σε καθετί το επιστημονικό, πήραμε ρεβάνς παλεύοντας οπαδούς μέσω ακραίων θέσεων, χωρίς να θελήσουμε να αναλογιστούμε το κόστος του σοκ που υπέστησαν νέοι άνθρωποι ακούγοντας απόψεις και αυθαιρεσίες που τους θύμιζαν τον Μεσαίωνα μέσα από τις σελίδες του σχολικού τους βιβλίου της Ιστορίας. Παράλληλα, χωρίς δισταγμό και αναστολές, παρασύραμε τους νέους μας σε ανταγωνισμούς μεταξύ των ενοριών, απομονωμένοι όλοι από όλους, χωρίς κοινές δράσεις, χωρίς συντονισμό, χωρίς συναίσθηση του ότι ανήκουμε στο ίδιο σώμα και ότι έχουμε κοινά οράματα για τον κόσμο, απλοί πνευματικοί μεταπράτες που αναζητούν πελάτες και οπαδούς!».

Κατά τον ομιλητή, «η λύση θα έρθει, καταρχήν, από τη δική μας στάση και τη δική μας εντιμότητα. Πρέπει επειγόντως να ξαναγίνουμε οικογένεια αν θέλουμε να γίνουμε μία ελκυστική κοινωνική και πνευματική δύναμη για τους νέους ανθρώπους οι οποίοι πλέον δεν μπορούν να σταθούν πουθενά… Θα είναι μεγάλος ο πειρασμός να φανατίσουμε τους ανθρώπους με σκοπό να τους κρατήσουμε κοντά μας… Η γοητεία που ασκούμε στον φανατικό, σύντομα θα γίνει θυμός και επιθετικότητα που θα στραφεί εναντίον μας… Αντίθετα, εάν η προσέγγιση προς τους νέους μας στηριχτεί στην καταλλαγή και στην προσωπική ακεραιότητα, τα αποτελέσματα θα μας εκπλήξουν και θα μας πείσουν πως, σε έναν κόσμο ο οποίος διαρκώς ρέπει προς τη διαστροφή, η δύναμη της πίστης και της γνήσιας χριστιανικής ζωής είναι ακατανίκητη και πάντοτε θα αποτελεί γνήσια διέξοδο στα αδιέξοδα κάθε εποχής…».

Ολοκληρώνοντας την εισήγησή του, ο π. Καλλίνικος πρότεινε μια σειρά δράσεων για την ανανέωση των σχέσεων της Εκκλησίας με την νέα γενιά: «Είτε με προγραμματισμό εκδόσεων, είτε με διοργάνωση εκδηλώσεων, είτε με συγκρότηση μικρών ομάδων συναναστροφής γύρω από σύγχρονα και πρωτότυπα θέματα, η Εκκλησία πρέπει να συνεχίσει να επενδύει στον νέο… Οι νέοι μας έχουν την ανάγκη να βλέπουν συχνά την τοπική Εκκλησία ενωμένη και να αισθάνονται ως ένα τμήμα

μιας ευρύτερης οικογένειας με όραμα, χαρά, ομόνοια και συνεργασία!.. Σε επίπεδο Λατρείας, οι ιερές ακολουθίες ίσως πρέπει να περιοριστούν σε χρόνο και να αυξηθούν σε συχνότητα... . Πρέπει να οργανώσουμε ένα πολυδιάστατο οικογενειακό πρόγραμμα κατήχησης, γεμάτο χίλιες δυο δραστηριότητες, και να αναδείξουμε τη σημασία και το μεγαλείο της επαφής με την γνήσια ορθόδοξη πνευματική ζωή...». Για όλα τα παραπάνω απαιτείται «διπλός μόχθος: Επαφή με τον κόσμο και ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων, προκειμένου να αφουγκραστούμε ανάγκες, αγωνίες και ενστάσεις και προσαρμογή των δράσεων μας σε αυτά. Και δεύτερος μόχθος, η διαρκής εμβάθυνση στην Παράδοσή μας και η στενή σχέση με τον Πατερικό λόγο, κυρίως όμως η μίμηση του Πατερικού ήθους».

Ακολούθησε ενδιαφέρων διάλογος και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνάτιο.